

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק י"א

קונטרס 881

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

על למוד חכמה זו שכל אדם חַיב ללמוד אותה. (רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז)

אלו שלומדים זהר... מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבֵע חבורות ללמוד הזהר בפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאֵלה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו כֵּאֲשֶׁר דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב לְרַעֲיָא מֵהִימְנָא דְּבַהֲאֵי סִפְרֵי הַזֶּהר יִתְפָּרְקוּן מִן גְּלוּתָא וְבִיהּ יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא. וְהַשֵּׁם יַחֲיֵשׁ גְּאֻלְתְּנוּ בְּבִיאת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּעֻגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. (הקדמת הרבנים לזהר דפוס ג'רבה)

אלו שלומדים זהר... נצולים מכל פגעים רעים. (תקוני הזהר, כגן הירק הקדמת המחבר)

אלו שלומדים זהר... לומדים עם נערים קטנים כמו שרבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם. (אור החמה)

אלו שלומדים זהר... יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמוד אך אין דעתו משגת. (פלא יועץ ערך זהר)

אלו שלומדים זהר... לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. וכך היה רובש יראת שמים במקום חכמה חיצונית. (רבינו הקדוש יצחק איזיק וחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

אלו שלומדים זהר... מבטלין כל הגזרות רעות והיו ממשיכין שפע ואור על כל העולמות, כן השפעות פשטיות, בני חיי מזוני. (רבינו הקדוש יצחק איזיק וחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

אלו שלומדים זהר... אני קורא לכל אחד להקדיש כל יום זמן ללמוד הקבלה, מפני שבזה תלוי נקוי נשמתכם. (זקן המקבלים הרב יצחק פדורי ז"ע)

אלו שלומדים זהר... שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שיהיה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששית ימי בראשית, ואז כשלק
לבינו. (פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, סימן ח' דף נ"א עמוד א)

אלו שלומדים זהר... נוהגין ללמד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת
ימי תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאז נתנו הלוחות שניות
למשה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה.
(פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, סימן ח' דף נ"א עמוד א)

אלו שלומדים זהר... הגאולה וביאת המשיח תלויים רק בלמוד
הקבלה. (הגאון מוילנא. ספר אבן שלמה 11,3)

אלו שלומדים זהר ... - על למוד הזהר אין שום הגבלות... (החפץ חיים)

אלו שלומדים זהר... מבטלים כל מיני פּרענויות וגזרות קשות ורעות
(רבי ירושלים, שנת תרפ"א)

אלו שלומדים זהר... על ידיהם יצאו מן הגלות (רבי שמעון בר יוחאי, הזהר,
נשא)

אלו שלומדים זהר... פותח פתחי גאולה (אורות נ"ז)

אלו שלומדים זהר... הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד
החכמה הקדושה והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסק בחכמה הלזו,
אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות
נדרחים מפניה כמו שנדחה החשך מפני האור. אך שעוונותיו גרמו שגם כמה
וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הפנה ואמרו שלא
ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש והנה עבור זה נשארנו ערמים מן
החכמה (רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז)

יחד. אז, והבית בהבנתו, מעט מעט.

בשעברו ישראל ית ירדנא, ומשה אתפניש, נהר (כ"א נפר) לה קודשא בריהּ הוא, ואתקין לה במשפן שילה, עד שהשתלמה בבית עולמים והתחברה במלך שלמה, והיו העולמות פנים בפנים. אז, אכן שלמה מסע נבנה. מסע - שלא היתה במקום אחד קבוע, אלא נעקר ונשתל, ואז נבנה פראוי.

וכר זיינין בישין, וכל רוחין בישין, פדין אתעברו מעלמא, ולא שליטו כלל, הדא הוא דכתיב, ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו.

בבהיא שעתא, פד אתעברו כולא מעלמא, ואשתארת אתתא בבעלה אפיין באפיין, פדין אתגלי שיר השירים. ודא איהו שיר השירים אשר לשלמה, בלא ערבוביא כלל. אשר לשלמה, פנים בפנים. אשר לשלמה, דאתעקר ואשתיל באתר דשלמא כולא דיליה.

שמה רבי שמעון. אמר לו אליהו: רבי, אמר דבר, ואני אחריך, שהרי ממני וממך יתברר הדבר, ונתנה לנו רשות מעם העתיק של הכל שיתגלו הסודות הללו ממשה וממעלה. אתה כנגד התחוננים - ואני כנגד העליונים. ובחריף, רבי, חשיבות יתרה יש לך, שכל דבריך יפתחו למעלה לפני עתיק הימים, ודברי לא יפתחו למעלה, אלא בעולם הזה יפתחו דברי על ידך. דבריך יהיו כתובים למעלה, ודברי יהיו כתובים למטה. אשריכם הצדיקים בעולם הזה, ואשריכם לעולם הבא.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. כתוב

מתחבראן פחדא. פדין, והבית בהבנתו, זעיר זעיר.

כר זיינין בישין, וכל רוחין בישין, פדין אתעברו מעלמא, ולא שליטו כלל, הדא הוא דכתיב, ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו.

בבהיא שעתא, פד אתעברו כולא מעלמא, ואשתארת אתתא בבעלה אפיין באפיין, פדין אתגלי שיר השירים. ודא איהו שיר השירים אשר לשלמה, בלא ערבוביא כלל. אשר לשלמה, פנים בפנים. אשר לשלמה, דאתעקר ואשתיל באתר דשלמא כולא דיליה.

פתח ר' שמעון. אמר ליה אליהו, רבי אימא מילך, ואנא אבתרך, דהא מיני ומינד תסתים מלתא. ורשו אתיהיב לן מעם עתיקא דכולא, דיתגלו רזין אליו מתתא ומעילא. אנת לקביל תתאי. ואנא לקביל עילאי.

ובחריף רבי, רבו יתיר אית לך, דכל מילך יפתבון לעילא קמי עתיק יומין, ומיליי לא יפתבון לעילא, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי, על ידך. מילך יהון פתיבין לעילא, ומיליי פתיבין לתתא. זפאין אתון צדיקייא בהאי עלמא, וזפאין אתון בעלמא דאתי.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. כתוב

לְשַׁלְמָה. פְּתִיב (תהלים קכו ו) הַלֹּחֵף יִלְחֵף וּבָכָה נִשְׂא
מִשֶּׁף הַזֶּרַע וּגּוֹ'. בְּכַמָּה זְמַנִּין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אוֹכַח לֹון לְיִשְׂרָאֵל, לְאַהֲדָרָא לֹון
בְּתִיּוּבְתָא לְגַבִּיּהּ, לְמַהֲרָא בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּגִין
לְאַסְתִּלְקָא בְּגוּוֹיָהּ. דְּהָא פִּד יִשְׂרָאֵל זְפָאִין,
וְאִזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, כְּבִכּוּל, סִילוּקָא אִיְהוּ
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמַהוּן, בְּכָל עֲמִין דְּעֵלְמָא.
פִּד יִשְׂרָאֵל זְפָאִין, וְאִזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, סִלִּיק
לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא,
וְכוּלְהוּ אוּדָן וּמְשַׁבְחָן לִיהּ, וְלֹאוּ אִינוּן
בְּלַחֲוֹדֵייהוּ, אֲלֵא אֲפִילוּ עֵילְאִין לְעֵילְא, כּוּלְהוּ
אוּדָן לִיהּ בְּגִינֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל. וְלֹא דָא בְּלַחֲוֹדוּי,
אֲלֵא אִיְהוּ אֲסְתִּלְקָא בִּיקְרִיָּה, בְּגִינֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל
מִמָּשׁ. וְלֹא דָא בְּלַחֲוֹדוּי, אֲלֵא אֲפִילוּ יִשְׂרָאֵל
מִמָּשׁ, מְסַתְּלָקֵי בִּיקְרִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְעֵילְא וְתַתָּא.

הָא חַזִּי, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל זְפָאִין, כּוּרְסָא יְקָרָא
דְּלְעֵילְא אֲסְתִּלְקֵי לְעֵילְא לְעֵילְא, בְּכַמָּה
חֲדוּן, בְּכַמָּה רַחֲמֵי, וּמִתְחַבְּרָן עֲלֵמִין
בְּחֲדוּוּא, וְכוּלְהוּ אֲתַבְּרָן מְעַמִּיקָא דְנַחֲלִין,
וְעֲלֵמִין כּוּלְהוּ אֲשְׁתַּקִּינִין, וְאֲתַבְּרָאִין
וְאֲתַקְדְּשָׁן (דף טו ע"א) בְּכַמָּה בְּרַכָּאִין, בְּכַמָּה
קְדוּשִׁין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי עֲמַהוּן,
בְּחֲדוּא בְּשְׁלִימוּ.

וּבְשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל לָאוּ אִינוּן זְפָאִין, כּוּלְא
אִיְהוּ בְּהַפּוּכָא. וְעַם כָּל דָּא רַחֲמֵי
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲתַמְנַע מְגִיָּהּ,
וְכוּרְסֵיא דִּילִיָּה יִתְבָּא עֲלֵיָּהּ, כְּאִמָּא עַל בְּנִין,
וְלֹא אֲתַמְנַע מְלַמְתַּבַּע עֲלֵיָּהּ רַחֲמֵי.

וְבַהֲאֵי קָלָא סְלָקָא לְעֵילְא, בְּגִין דְרַעוּתָא דִּילִיָּה
מֵאֵן דְּאוּלִּיף סְנִיגוּרִיא עַל בְּנוֹי. מְנָא
לֹן, מִמָּשָׁה, דְּאֲסְתִּלְקָא בְּסִלְקוּ עַל דְּאוּלִּיף זְכוּ
עֲלֵיָּהּ דִּישְׂרָאֵל. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות לד ט)

(תהלים קכו) הַלֹּחֵף יִלְחֵף וּבָכָה נִשְׂא
מִשֶּׁף הַזֶּרַע וּגּוֹ'. כְּמָה פְּעָמִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹכִיחַ אֶת
יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִירָם בְּתַשׁוּבָה אֵלָיו,
לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַתְעַלּוֹת
בְּתוֹכָם. שְׁהִירֵי כְּשִׂישְׂרָאֵל צְדִיקִים
וְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כְּכִיכּוּל זֶה
עֲלֵיָּהּ לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמַהּ
עַם כָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. כְּאֲשֶׁר
יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ
יִשְׂרָאֵל, מַעֲלָה אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְכֻלָּם
מוֹדִים וּמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ, וְלֹא הֵם
בְּלַבְדָּם, אֲלֵא אֲפִילוּ הָעֲלִיּוֹנִים
לְמַעֲלָה, כְּלָם מוֹדִים לוֹ בְּשִׁבְלֵי
יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זֶה בְּלַבְדּוֹ, אֲלֵא
שֶׁהוּא מְתַעֲלָה בְּכַבּוּדוֹ בְּשִׁבְלֵי
יִשְׂרָאֵל מִמָּשׁ. וְלֹא זֶה בְּלַבְדּוֹ,
אֲלֵא אֲפִילוּ יִשְׂרָאֵל מִמָּשׁ מְתַעֲלִים
בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

בֵּא וְרֵא, בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל
צְדִיקִים, כְּסָא הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה
מְתַעֲלָה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, בְּכַמָּה
שְׁמַחוֹת, בְּכַמָּה אַהֲבָה,
וּמִתְחַבְּרִים הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה,
וְכֻלָּם מִתְבְּרָכִים מִעֵמֶק הַנַּחֲלִים,
וְכָל הָעוֹלָמִים נִשְׁקִים וּמִתְבְּרָכִים
וּמִתְקַדְּשִׁים בְּכַמָּה בְּרַכּוֹת, בְּכַמָּה
קְדוּשִׁים, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁמַּח עִמָּהֶם בְּשִׁמְחָה בְּשִׁלְמוֹת.
וּבְשַׁעְתָּא שְׂאִין יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים,
הַכֹּל הוּא בְּהַפּוּךְ. וְעַם כָּל זֶה,
אַהֲבַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
נִמְנַעַת מֵהֶם, וְכִסְאוֹ יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם
כְּאִם עַל הַבְּנִים, וְאִין נִמְנַעַת
מִלְבַּקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים.

וּבִקְבוֹד הַזֶּה עוֹלָה לְמַעֲלָה, מִשׁוּם
שְׂרָצוֹנוֹ מִי שְׁמַלְמַד סְנִיגוּרִיָּה עַל
בְּנוֹי. מְנִין לָנוּ? מִמָּשָׁה שֶׁהַתְעַלָּה
בְּעֲלֵיָּהּ עַל שְׁלֹמֵד זְכוֹת עַל
יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שמות לד)
וּמָשָׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו.
מְתִי הַתְעַלָּה לְכַבּוֹד הַזֶּה?

כְּשֶׁחָטְאוּ יִשְׂרָאֵל, וְלָמַד עֲלֵיהֶם זְכוּת.

כְּמוֹ כֵּן כְּתוּב הַלּוֹף יִלֵּךְ וּבְכַה, עַל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. מֵה זֶה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזֶּרַע? זֶהוּ סוּד כֶּסֶף הַכְּבוֹד, שְׁנוּטֵל מִשִּׁיבָה שֶׁל זֶרַע קָדֵשׁ עֲלִיּוֹן לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וּבְשִׂמְחַת עֲלִיּוֹת בְּקוֹל שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב שְׂאִינִים צַדִּיקִים, עִם כָּל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלֶה אוֹתָהּ, וּמְשַׁקֵּה אוֹתָהּ מִהַשְׁקָאֵת הַנִּחַל הַעֲמֻק, וְנִשְׁתַּלֵּם מִכָּל הַצְּדִיקִים. אֲזִי, בֵּא יֵבֵא בְּרָנָה, מִתּוֹךְ אוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת וּבְרָכוֹת וּקְדוּשׁוֹת שֶׁנִּשְׁתַּלְמָה. בְּרֵאשׁוֹנָה - הַלּוֹף יִלֵּךְ וּבְכַה, עַל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. כִּשְׁשִׁבוּ - בֵּא יֵבֵא בְּרָנָה. בְּשַׁעֲרֵי שְׁבִנָּה שְׁלֵמָה אֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהַשְׁתַּלֵּם הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן כְּמוֹ שֶׁהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, כָּל יִשְׂרָאֵל הָיוּ צַדִּיקִים וְהִתְעַלּוּ בְּכַמָּה דְּרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, וְאִז הִתְעַלָּה כֶּסֶף הַכְּבוֹד בְּשִׂמְחָה, בְּכַמָּה שִׂמְחוֹת וּבְכַמָּה עֲלוּיִים. וְאִז שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, עֲלֶיהָ בְּשִׂמְחָה וִירִידָה בְּשִׂמְחָה. כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה, וְהַחֲבוּר בְּשִׂמְחָה. שִׁיר - לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַשִּׁירִים - לְעֲלִיּוֹנִים וְלַתַּחְתּוֹנִים. אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה - הַחֲבוּר שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה, לְמַלְךְ שֶׁהַשְׁלוֹם כָּלוּ שָׁלוֹ. עַל פִּי אֱלֹהֵינוּ נִגְנָר.

שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּתוּב (דְּבָרִים כח) יִפְתַּח ה' לָךְ אֵת אוֹצְרוֹ הַטוֹב וּגְו'. בְּשַׁעֲרֵי שְׁבִנָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת הָעוֹלָם, בְּרֵא בְּרֵאשׁוֹנָה שִׂימִים עֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם מְקוֹרוֹת, לְהוֹרִיד בָּהֶם גְּשָׁמֵי בְּרָכוֹת, וְהַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁלְמַעֲלָה. וְהֵם נוֹטְלִים בְּרֵאשׁוֹנָה מִמְקוֹר הַחַיִּים, מִהַמְּקוֹם הָעֲלִיּוֹן שֶׁצָּאוּ מִשָּׁם.

וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו. אֵימַתִּי אֶסְתַּלֵּק לִיקָרָא דָּא. כִּד חָאבוּ יִשְׂרָאֵל, וְאוֹלִיף עֲלֵייהוּ זְכוּ.

בְּגוֹנוֹנָא דָּא פְתִיב, (תהלים קכ"ו) הַלּוֹף יִלֵּךְ וּבְכַה, עַל חוֹבֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. מֵאִי נוֹשֵׂא מִשָּׁךְ הַזֶּרַע. דָּא רָזָא דְכוּרְסִיָּא דִיקָרָא, דָּאִיהוּ נָטִיל מִשִּׁיכוּ דְזֶרַע קוּדְשָׁא עֵילְאָה, לְמִיעֵבַד פִּירִין וְאִיבִין בְּהֵאֵי עֲלֵמָא.

וְכִד אֶסְתַּלֵּקֵת בְּקֵלָא דְיִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב דְּלָאוּ אִינוּן זְכָאִין, עִם כָּל דָּא, קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא אֲעֲלִי לָהּ, וְאֲשַׁקֵּי לָהּ, מִשְׁקִיו דְנִחְלָא עֲמִיקָא, וְאֲשַׁתְּלִים מִכָּל סְטֵרִין. כְּדִין, בֵּא יֵבֵא בְּרָנָה, מְגוּ דֵּהֵוּא שְׁלִימוּ וּבְרָכָאן וְקִדוּשִׁין דְּאֲשַׁתְּלִימַת. בְּקִדְמִיתָא, הַלּוֹף יִלֵּךְ וּבְכַה, עַל חוֹבֵייהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. כִּד תְּבוּ, בֵּא יֵבֵא בְּרָנָה.

בְּשַׁעֲרֵתָא דְבִנָּה שְׁלֵמָה בִּי מְקִדְשָׁא, וְאֲשַׁתְּלִים עֲלֵמָא תַתָּאָה בְּגוֹנוֹנָא דְעֵלְמָא עֵילְאָה, יִשְׂרָאֵל פּוֹלְהוֹן הוּוּ זְכָאִין, וְאֶסְתַּלְקוּ בְּכַמָּה דְרָגִין עֵילְאִין, וּכְדִין אֶסְתַּלְק פּוֹרְסִיָּא דִיקָרָא בְּחֻדָּה, בְּכַמָּה חֲדוּן, בְּכַמָּה עֲלוּיִין.

וּבְדִין שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, סְלִיקוּ בְּחֻדוּא, וּנְחִיתוּ בְּחֻדוּא. עֲלֵמִין פּוֹלְהוּ בְּחֻדָּא. וְחִיבוּרָא בְּחֻדָּה. שִׁיר, לְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא. הַשִּׁירִים, לְעֵילְאִין וְתַתָּאִין. אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, חֲבוּרָא דְעֵלְמִין פּוֹלְהוּ בְּחֻדָּא, לְמַלְכָּא דְשֵׁלְמָא כֵּלָּא דִּילֵיהּ. עַל פּוּמָא דְאֱלֹהֵינוּ אֲתַגְזֵר.

שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּתִיב (דְּבָרִים כח יב) יִפְתַּח ה' לָךְ אֵת אוֹצְרוֹ הַטוֹב וּגְו'. בְּשַׁעֲרֵתָא דְבְרָא קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא עֲלֵמָא, בְּרֵא בְּקִדְמִיתָא, שִׂימִין עֵילְאִין, דָּאִינוּן מְקוֹרֵי, לְנִחְתָּא בְּהוֹן גְּשָׁמֵא דְבְרָכָן, וְקִדוּשִׁין עֵילְאִין דְלְעֵילְא. וְאִינוּן נָטִיל בְּקִדְמִיתָא מִמְקוֹרָא דְחַיִּי, מֵאֲתֵר עֵילְאָה דְנִפְקוּ מִתְּמִין.

דָּהָא בְּקִדְמִיתָא עַד לָא אִיתְבְּרִי עֲלֵמָא, סְלִיק
וְאַתְגְּלִי חַד רְעוּתָא, דְּאִיקְרִי מַחְשְׁבָה
סְתִימָא, וְשׁוּי כּוּלָּא בְּהֵיא מַחְשְׁבָה סְתִימָא,
וְכָל מַאי דְהוּה וִיהוּי. וּמַהֲהוּא מַחְשְׁבָה סְלִיק
רְעוּתָא לְמַבְרִי עֲלֵמָא, וּנְפַק נְבִיעוּ דְקִיק, כְּלִיל
סְתִימוּ דְמַחְשְׁבָה, וְדָא לָא אֲשַׁתְּמַע לְבַר, וְלָא
אַתְגְּלֵא. וְאִית בֵּיה אֲסַתְּפִלוּתָא דְחֻכְמָתָא,
לְחַפְיָמִי לְבָא אֲתַמְסֵר, בְּגִין דְלָא אַתְגְּלֵא לְבַר.
מַהֲהוּא (מַהֲאִי) נְבִיעוּ נְפַקִי חֲמֵשׁ מְקוּרִין, וְחַד
סְתִימָא, וְחַד דְכְנִישׁ כּוּלָּא. וְאִינוּן
מְקוּרִין הוּו, כִּד אֲתַבְּרִי עֲלֵמָא. כְּמָה דַּאתְ אָמַר
(בְּרַאשִׁית א א) בְּרַאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בְּרַאשִׁית:
בְּרָ"א שִׁי"ת. דָּא שִׁית, מְקוּרָא דְכְנִישׁ כָּל
מְקוּרִין, לְמִינוּן עֲלָמִין.

אֶת הַשָּׁמַיִם, אֲלִין אִינוּן שִׁית מְקוּרִין עֵילְאִין
דְלַעֲיֵלָא, (ס"א דְעֵלְיָהוּ) לְמִיָּהב לְהֵאִי שִׁית.
מִיּוּמָא דַּאתְבְּרִי עֲלֵמָא, עַד דַּאתְבְּנִי בִי
מְקַדְשָׁא, הוּו סְתִימִין, וְלָא אַתְפְּתַחוּ כְּלָל.

וְאִי תִימָא אַבְרָהָם הוּה בְּעֲלֵמָא. הָא כְּתִיב (שם)
יב י) וַיְהִי רָעַב בְּאַרְצָךְ. יִצְחָק, (שם כו א) וַיְהִי
רָעַב בְּאַרְצָךְ מְלֶכֶד הָרָעַב וְגו'. וַיַּעֲקֹב, הָא כְּתִיב
(שם מא נד) וַיְהִי רָעַב בְּכָל הָאָרְצוֹת. מִשָּׁה, הָא
בְּכַמָּה דּוּכְתִין כְּתִיב (במדבר א ד) מִי יֵאכְלִינוּ. (שמות
טז ג) לְהַמִּית אֶת כָּל הַקָּהָל הַזֶּה בְּרָעַב. (שם יח ג)
וַיִּצְמָא שָׁם הָעָם לַמַּיִם. (במדבר כ ב) וְלָא הִיָּה מַיִם
לְעַדָּה.

יְהוֹשֻׁעַ, אַף עַל גַּב דְּעָאלוּ לְאַרְעָא, כְּתִיב (יהושע
ח יב) וַיֵּשְׁבֶת הַמֶּן מִמַּחְרַת בְּאַכְלָם
מַעְבֹּר הָאָרְצָךְ. בִּימֵי שׁוֹפְטִים כְּתִיב, (רות א א) וַיְהִי
בִּימֵי שְׁפֹט הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רָעַב בְּאַרְצָךְ. בְּדוּד
כְּתִיב (ש"ב כא א) וַיְהִי רָעַב בִּימֵי דָוִד.
כּוּמֵי טַעֲמָא כָּל דָּא. בְּגִין דְּאִינוּן שִׁיתִין לָא
אַתְפְּתַחוּ, וְעֲלֵמָא אַתְּזֵן מִתְּמַצִּיתָא דְחִיק,

שְׁהַרִי בְּרַאשׁוֹנָה, טָרַם שְׁנַבְרָא
הַעוֹלָם, עֲלָה וְהַתְּגַלָּה רְצוּן אַחַד,
שְׁנַבְרָא מַחְשְׁבָה נְסִתְרַת, וְשָׁם אַת
הַכֹּל בְּמַחְשְׁבָה הַנְּסִתְרַת הֵיא, וְכָל
מָה שְׁהִיָּה וִיְהִיָּה. וּמַאֲתָה
הַמַּחְשְׁבָה עֲלָה רְצוּן לְבִרָא אַת
הַעוֹלָם, וַיִּצְא מֵעֵין דִּק שְׁכוּלָל
סְתֵר הַמַּחְשְׁבָה, וְזֵה אֵין נְשַׁמַּע
בְּחוּץ וְלָא הַתְּגַלָּה. וַיֵּשׁ בּו
הַסְּתַפְּלוּת שֶׁל חֻכְמָה, לְחַכְמֵי
הַלֵּב נְמֵסֵר, כִּי לָא הַתְּגַלָּה בְּחוּץ.
מַהֲהוּא (מַהֲאִי) יוֹצֵאִים חֻמְשָׁה
מְקוּרִין, וְאַחַד נְסִתְרַת, וְאַחַד
שְׁמַכְנֵס הַכֹּל. וְאוֹתָם הַמְּקוּרִין
הֵי כְּשֶׁנְּבַרָא הַעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנַעֲמַר
בְּרַאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בְּרַאשִׁית:
בְּרָ"א שִׁי"ת. זֵה שִׁית, הַמְּקוּר
שְׁכוּנֵס אַת כָּל הַמְּקוּרִין לְזוּן
הַעוֹלָמוֹת.

אֶת הַשָּׁמַיִם - אֵלָה הֵם שֵׁשׁ
מְקוּרִין הַעֲלִיּוֹנִים שְׁלַמְעֵלָה,
(שְׁעִלְיָהוּ) לְתַת לְשִׁית הַזֶּה. מִיּוֹם
שְׁנַבְרָא הַעוֹלָם וְעַד שְׁנַבְנָה בֵּית
הַמְּקַדֶּשׁ הֵיךְ סְתוּמִים, וְלָא נְפְתַחוּ
כְּלָל.

וְאִם תֹּאמַר שְׁאַבְרָהָם הִיָּה בְּעוֹלָם
- הָרִי כְּתוּב (בְּרַאשִׁית ב) וַיְהִי רָעַב
בְּאַרְצָךְ. יִצְחָק - וַיְהִי רָעַב בְּאַרְצָךְ
מְלֶכֶד הָרָעַב וְגו'. וַיַּעֲקֹב - הָרִי
כְּתוּב (שם מא) וַיְהִי רָעַב בְּכָל
הָאָרְצוֹת. מִשָּׁה - הָרִי בְּכַמָּה
מְקוּמוֹת כְּתוּב, מִי יֵאכְלִינוּ.
לְהַמִּית אֶת כָּל הַקָּהָל הַזֶּה בְּרָעַב.
(שמות יז) וַיִּצְמָא שָׁם הָעָם לַמַּיִם.
(במדבר כ) וְלָא הִיָּה מַיִם לְעַדָּה.

יְהוֹשֻׁעַ - אַף עַל גַּב שְׁנַבְנֵסוּ לְאַרְצָךְ,
כְּתוּב (יהושע ה) וַיֵּשְׁבֶת הַמֶּן
מִמַּחְרַת בְּאַכְלָם מַעְבֹּר הָאָרְצָךְ.
בִּימֵי הַשׁוֹפְטִים כְּתוּב (רות א) וַיְהִי
בִּימֵי שְׁפֹט הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רָעַב
בְּאַרְצָךְ. בְּדוּד כְּתוּב (שְׁמוּאֵל ב-ב כא)
וַיְהִי רָעַב בִּימֵי דָוִד.

מָה הַטַּעַם שֶׁל כָּל זֶה? מִשּׁוּם
שְׁאוֹתָם הַשִּׁיתִים לָא נְפְתַחוּ,

והעולם נזון מתמציית דחוקה,
בלי פתיחה כלל, אלא כמו זעה
המזיעה מתוך העץ ויורדת
למטה, או מתוך אבן.

בשעה שבא שלמה המלך, ונבנה
בית המקדש, והיו העולמות כלם
במשקל אחד מעלה ומטה, אז
אותו השית שמקבל וכונס את
כל אלו השיתים העליונים נפתח.

מתי נפתח? בשעה שאותם
השיתים העליונים נפתחו. כיון
שנפתח השית הזה, יצאו ברכות
לעולם. מתי נפתח? כשחזרו
ממנו עקלתון אחד שישב לרגלו.
וכיון ששהוא העבר, (השית) נעשה
שיר, ונפתח האוצר הטוב. בפתח
של מי? את השמים, אלו שאר
השיתים, והיגו השירים, שכלם
נפתחו, ותקנו לתת מזון לכל
העולמות.

אז כתוב (מלכים-א ה) וישב יהודה
וישראל לבטח איש תחת גפנו
ותחת תאנתו. וכתוב (שם ד)
אוכלים ושותים ושמחים. שהרי
השית והשיתים נפתחו, וכל
העדונים העליונים היו יורדים
לכל העולמות. וכלם היו שמחים
לעלות לעולם העליון, ללקט
ברכות ועדונים לעולמות. אז
התעוררה מהם חביבות למלך
העליון, להיות הכל אחד בלי
פרוד. אז השבח שעולה על כל
השבחים, למלך שהשלום שלו
שלו, שיהיה הכל בשמחה מעלה
ומטה.

כתוב שיר (תהלים סה), וכתוב (שם)
לך דמיה תהלה וגו'. דוד המלך
היה יודע ברוח הקדש שהודמן
השיר הזה להתגלות בעולם,
ואמר, השיר שעתיד להתגלות -
לך דומיה. הוא בחדשאי, שאין
רשות לגלות התשבחת הזו, אלא
התשבחת והתהלה זה אלהים
בציון, כשנבנה בית המקדש,

בלא פתיחה כלל, אלא כזיע דזיע מגו אילנא,
ונחית לתתא, או מגו אבנא.

בשעתא דאתא שלמה מלכא, ואתבני בני
מקדשא, והווי עלמין כולהו
בשיקולא חדא עילא ותתא. פדין, ההוא שית
דמקבל וכניש לכל אינון שיתין עילאין,
אתפתח.

איכותי אתפתח, בשעתא דאינון שיתין עילאין
אתפתחו. כיון דאתפתח האי שית,
נפקו ברכאן לעלמא. אימתי אתפתח, כד
אעדיו מגיה, כד עקימא דיתיב לרגליה.
וכיון דההוא אתעבר, (שיר) אתעביד שיר,
ואתפתח אוצר הטוב. בחילא דמאן, את
השמים, אינון שאר שיתין, והיגו השירים,
דכולהו אתפתחו, ואתקינו למיהב מזונא לכל
עלמין.

כדין כתיב (מ"א ה ה) וישב יהודה וישראל לבטח
איש תחת גפנו ותחת תאנתו. וכתיב (שם
ד) אוכלים ושותים ושמחים. דהא שית ושיתין
אתפתחו. וכל עידונין עילאין הוו נחתין
לעלמין כולהו. וכלהו הוו חדאן לסלקא לגבי
עלמא עילאה, למלקט ברכאן ועדונין
לעלמין. פדין, חביבו אתער מנייהו לגבי
מלכא עילאה, למהווי כולא חד בלא פירודא.
פדין שבחא דסלקא על כל שבחין, למלכא
דשלמא בלא דיליה, למהווי כולא בחדוה
עילא ותתא.

כתיב (תהלים סה א-ב) שיר, וכתיב לך דמיה תהלה
וגו'. דוד מלכא הוה ידע ברוח קודשא,
דאזדמן שיר דא, לאתגליא בעלמא. ואמר,
שיר דאזדמן לאתגלי, לך דומיה. איהו
בחדשאי, דלית רשו לאתגליא תושבחתא דא,
אלא תושבחתא ותהלה דא אלהים בציון, כד

אתבני בי מקדשא, דאיהו לקביל מקדשא
עילאה, פדין לך ישולם נדר.

פתח רבי שמעון ואמר, (במדבר כא טו) אז ישיר
ישראל את השירה הזאת. (שמות טו א) אז
ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת.
התם תושבחתא דנוקבא. הכא תושבחתא
דסליק לעלמא דדכורא איהו.

הכא איהו רזא, דגופא ורוחא מתחבראן
פחדא, גופא בגופא, ורוחא ברוחא.
שיר השירים, אתדבקותא דגופא בגופא.
ישקני מנשיקות פיהו, אתדבקותא דרוחא
ברוחא. וכלא איהו ברזא דרחימו עילאה,
למהוי כולא חד, בייחודא חדא.

ורזא דייחודא הכא. שיר דא איהו ישראל,
דממנא בסהדותא דייחודא. השירים,
ה' (דף עו ע"ב) אלהינו ה'. וכולא חד, בייחודא
חד. ואוקימנא ייחודא דא, והכא ייחודא
דעלמין פלהו. אשר לשלמה, רזא דאחד.

ודא איהו דאצטריף שלמה מלכא לייחודא,
ברזא דרוח קודשא. לאתחברא כולא
בייחודא חדא, ברעותא, לאתדבקא דא בדא,
למהוי כולא חד. דהא שלמה איהו מלכא
דשלמא כולא דיליה.

מאי כולא הכא, וכי סגי אין שלמין נינהו.
אלא חד שלמא איהו, ותרין נינהו. חד
שלמא איהו, דאיהו שלמה דביתא, דבגיניה
אשתמודע דכורא דכר. וחד שלמא אחרא,
דאיהו שלמא דתרין סטרין, חד דעאל
באמצעיתא באינון תרין סטרין, ועביד שלמא
בינייהו, איהו שלום אחרא.

אבר שלום דדכורא אשתמודע דכר בגיניה,
איהו צדיק. דאקרי (ואקרי) מלכא עילאה

שהוא פנגד המקדש העליון, ואז
לך ישלם נדר.

פתח רבי שמעון ואמר, (במדבר כא)
אז ישיר ישראל את השירה
הזאת. (שמות טו) אז ישיר משה ובני
ישראל את השירה הזאת. שם
תשבחת הנקבה, וכאן התשבחת
שעולה לעולם שהוא זכר.

כאן הוא הסוד שגוף ורוח
מתחברים יחד גוף בגוף, ורוח
ברוח. שיר השירים (שיר א) -
התדבקות של גוף בגוף. ישקני
מנשיקות פיהו - התדבקות של
רוח ברוח. והכל הוא בסוד
האהבה העליונה, שיהיה הכל
אחד, ביחוד אחד.

וסוד היחוד כאן, שיר - זה הוא
ישראל, שממנה בעדות של
היחוד. השירים - ה' אלהינו ה'.
והכל אחד, ביחוד אחד. ובארנו
את היחוד הזה, וכאן היחוד של
כל העולמות. אשר לשלמה -
הסוד של אחד.

וזהו שצריך שלמה המלך ליחד,
בסוד של רוח הקדש, לחבר הכל
ביחוד אחד, ברצון, לדבק זה עם
זה, להיות הכל אחד, שהרי
שלמה הוא המלך שהשלוש כלו
שלו.

מה זה הכל שלו כאן, וכי רבים
הם השלומות? אלא שלום אחד
הוא, ושנים הם. שלום אחד הוא,
שהוא שלום הבית, שבשבילו
נודע הנזכר זכר. ואחד שלום
אחר, שהוא השלוש של שני
צדדים. אחד שנוכנס באמצע
באותם שני הצדדים ועושה
שלום ביניהם, הוא שלום אחר.
אבר השלוש שהזכר נודע זכר
בשבילו הוא הצדיק. שנקרא
(ויקרא) המלך העליון בשבילו,
מלך שהשלוש שלו. ומשום כך,

בגיניה, מלך שהשלוש שלו. ובגין כך, כל תושבחתא דשיר השירים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

כי לא תשכח מפיו זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר

ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

**המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!**

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים הווא אתקע ב שופר גדול

ספר
הזוהר
היומי
מחלק ל-164
ימים הייתה

